

Lectură spirituală: a patra săptămână din luna iunie

Duminica a XII-a de peste an – Lecturi: Ieremia 20,10-13 ; Psalmul 68,8-10.14.17.33-35 (R.14c) ; Romani. 5,12-15 ; Matei 10,26-33

Să nu ne fie teamă să trăim și să vestim Cuvântul lui Dumnezeu

Lecturile din această zi se pot rezuma în trei cuvinte: *”Nu vă temeți!”* Aceste cuvinte apar în Biblie de sute de ori. Cu aceste cuvinte și-a început pontificatul papa Ioan Paul al II-lea cu bine-cunoscuta predică ținută în 1978.

Ce este teama? Lipsă de încredere în forțele proprii (sau o stimă de sine foarte scăzută)? Incapacitatea de a gestiona situațiile care apar? Este rezultatul informațiilor mass-media ce prezintă dezastre, terorism, amenințări între țări? Este influența celor care vor să ne ”doboare”? Teamă are nenumărate forme de exprimare și nenumărate cauze.

În evanghelia de astăzi (Matei (10, 23-33) Isus ne spune clar să nu ne fie teamă de oameni, *”de cei care ucid trupul, dar nu pot ucide sufletul”*, adică răul nu ne poate atinge credința, dacă este bine ancorată în Dumnezeu, căci Dumnezeu este în noi. Isus completează și ne spune de cine trebuie să ne temem, *”de cel care poate să piardă și trupul, și sufletul în Gheenă”*, adică de diavol care poate nimici sfințenia launtrică. La final Isus ne dă soluția ca diavolul să nu aibă nicio putere asupra noastră: toți cei care-l mărturisesc pe Cristos chiar și numai în fața oamenilor vor fi recunoscuți de El în fața Tatălui. Să știți că Tatăl v-a numărat toate firele de păr de pe cap! Așadar, nu vă temeți!

Bineînțeles, este ușor de spus să nu ne fie teamă. Teamă ne cuprinde mai ales în momentele de îndoială și atunci trebuie să-l căutăm pe Dumnezeu pentru a-i încredința slăbiciunile noastre, așa cum spune sfântul Paul *”când sunt slab atunci sunt tare”*. Când ni se pare complet absurd să ne liniștim, să ne detașăm de probleme și să ne rugăm, în aceste momente trebuie să oferim viața noastră în mâinile lui Dumnezeu, căci El nu ne lasă să cădem. Este prezent și ne dă tăria necesară ca să ne purtăm crucea.

Ca Vincențieni de multe ori ne este teamă să ne arătăm credința, să evanghelizăm săracii, să le spunе celorlalți că la sfârșit de săptămână nu mergem la birt ci în cartierele marginase, în spitale sau azile. Această teamă este firească, deoarece slujirea în favoarea celor săraci nu este

recunoscută; dimpotrivă ne face să părem ”slabi”. Dacă reușim să învingem această primă teamă (de a evangheliza), încetul cu încetul vor dispărea și celelalte temeri.

Un prieten mi-a povestit că-i era teamă să se roage în casa celui pe care-l ajuta, îi era teamă să ia rozariu și să se roage în autobuz, în metrou, în avion. Îi era teamă și să se roage acasă în fața familiei. Dar când a început să riște și să facă toate acestea, ca printr-o minune, teama a dispărut. Trebuie așadar să încercăm, o dată.

Ca Vincențieni ne este de asemenea teamă să ne invităm prietenii să facă parte din Conferință sau să vorbim despre SVP în cadrul unor evenimente publice sau în parohie. Și această teamă este firească. Pentru binele nostru însă, Dumnezeu ne invită să învingem această teamă și să arătăm forța de evanghelizare din noi ca pe un dar de la Dumnezeu.

În Florența, Italia, se află un muzeu în care sunt prezentate sculpturi neterminate (opere pe care artiștii nu le-au putut termina sau care după părerea lor nu sunt perfecte); acestea sunt asemenea unor persoane frumoase care ies din piatra brută. Când le privim, (chiar și în fotografii) nu știm dacă artistul a căutat în interiorul pietrei brute frumusețea pietrei cizelate sau pur și simplu a îndepărtat piatra brută care ascundea frumusețea din interior. Așa ar trebui să fim și noi: încercând să îndepărtăm de la noi temerile (piatra brută), vom putea ajunge la străfundul nostru care este frumos, tare și care este Dumnezeu.

Traducere: sora Magdalena